

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun

juducând, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017 în cauza penală în privința lui

Osipov Victor Xxxxx, născut la xx.xx.xxxx,
domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond - 17.10.2016 - 16.05.2017;

Instanța de apel - 15.06.2017 - 13.09.2017;

Instanța de recurs - 14.11.2017 - 19.12.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani din 16 mai 2017, Osipov Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin. (2) lit.c) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 4 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 2 ani.

În baza art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei stabilite lui Osipov Victor pe termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut, că Osipov Victor deținând funcția de administrator a Întreprinderi Individuale „Nautilus-Osipov”, cu sediul în or. Rîșcani, la data de 24.07.2008, cu intenție directă s-a întâlnit cu cet. Golic Vasile, pe teritoriul depozitului SRL „Contact” din mun. Bălți, str. C.Stamati, 1, solicitând să-i vândă stivuatorul de model „Balkancar” la prețul de 6 000 dolari SUA.

În continuarea acțiunilor sale intenționate, îndreptate spre a obține bunurile altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cunoscând cu certitudine că nu va avea posibilitatea de a-și onora obligațiunile sale față de o terță persoană, reieșind din situația materială grea, din interes material, în scopul de a crea o imagine veridică

asupra angajamentului său, a eliberat o recipisă, prin care s-a obligat să-i achite cet. Golic Vasili bani în sumă de 6 000 dolari SUA, până la data de 30.08.2008.

Primind de la administratorul SRL „Contact” cet. Golic Vasile, stivuitorul de model „Balkancar”, abuzând de încrederea acordată, l-a înșelat pe ultimul că-i va transmite banii în sumă de 6 000 dolari SUA, care conform ratei oficiale de schimb a BNM, constituia suma de 58 560 lei, astfel cauzându-i lui Golic Vasile un prejudiciu material în proporții mari.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

3.1. *procurorul*, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Osipov Victor să fie recunoscut vinovat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe termen de 8 ani 6 luni cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate comercială pe termen de 4 ani. În rest, sentința a fi menținută fără modificări.

În argumentarea apelului a invocat că atât în cadrul urmăririi penale cât și în timpul examinării cauzei în fond de către instanța de judecată, Osipov Victor nu și-a recunoscut vina. Instanța de judecată corect a reținut că, acțiunile inculpatului urmează a fi calificate ca escrocherie, însă a comis o eroare procedurală odată cu recalificarea acțiunilor acestuia în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Astfel, infracțiunea din speță a fost comisă de către inculpat la 24.07.2008. Articolul 190 alin. (4) Cod penal prevede răspunderea penală pentru „escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții mari”. Conform art.126 alin. (1) Cod penal, se consideră proporții mari valoarea bunurilor care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Potrivit hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr.1419 din 17.12.2007, salariul mediu pe economie, prognozat pentru anul 2008 constituia 2630 lei. Drept urmare, valoarea prejudiciului cauzat în urma infracțiunii, urma să depășească suma de 52 600 lei.

La 28.07.2008, valoarea proporțiilor mari, conform prevederilor art. 126 alin.(1) Cod penal, constituia 2 500 u.c., ceea ce constituie 50 000 lei. Respectiv, acțiunile persoanelor care au comis escrocheria, cauzând dune în proporții mari, se calificau în baza art. 195 alin. (1) Cod penal. Sancțiunea normei invocate prevedea pedeapsa „închisoarea de la 10 la 20 de ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de la 2 la 5 ani”.

Articolul 190 alin. (4) Cod penal, prevede sancțiunea penală sub formă de închisoare de la 7 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de până la 5 ani.

Reieșind din cele expuse, procurorul a considerat că instanța incorect a recalificat acțiunile inculpatului în baza art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

3.2. avocatul Dolghi Victor în numele inculpatului, care a solicitat admiterea acestuia, casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Osipov Victor să fie achitat din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiuni.

În motivarea cererii de apel, a invocat că inculpatul nu a avut intenția de a dobândi ilicit stivuiorul de model „Balcancar” prin înșelăciune sau abuz de încredere, or în executarea obligațiilor față de Golic Vasile el a transmis suma de 600 dolari SUA. Mai mult, însăși partea vătămată a declarat că consideră că Osipov Victor nu intenționat nu a întors datoria. Prin urmare apelantul a considerat că sentința instanței de fond este bazată doar pe presupuneri. Potrivit materialelor cauzei nu este dovedită că Osipov Victor a avut intenția de a dobândi stivuiorul în mod ilegal, fără a achita costul adică prin înșelăciune sau abuz de încredere, iar între Osipov Victor și Golic Vasile au avut loc relații civile.

3.3. inculpatul, care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi decizii prin care să fie achitat.

În susținerea apelului a indicat că sentința este una ilegală, iar instanța la momentul pronunțării acesteia nu a ținut cont că la momentul înțelegerii de vânzare cumpărare a stivuiorului, Osipov Victor a scris o recipisă prin care recunoaște procurarea stivuiorului asumându-și obligațiunea de a-l achita. Cu toate că situația materială a inculpatului era destul de dificilă, totuși a achitat în două tranșe în contul datoriei suma de 600 dolari SUA, iar când criza financiară a devenit mai acută, i-a propus lui Golic Vasile să-i restituie stivuiorul și suma de 600 dolari achitată de către acesta să fie considerată ca plata pentru arenda stivuiorului. Faptul că Osipov Victor recunoaște suma datoriei și a făcut careva achitări în contul stingerii datoriei, denotă că acesta nu a avut interes material de a obține bunurile altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, prin urmare în acțiunile acestuia nu sunt prevăzute elementele constitutive ale infracțiuni încriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017, s-a dispus respingerea apelului declarat de procuror ca nefondat.

S-au admis apelurile avocatului Dolghi Victor în numele inculpatului și al inculpatului, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia Osipov Victor a fost achitat de sub învinuirea în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. Instanța de apel a menționat că Osipov Victor a fost pus sub învinuire de organul de urmărire penală pentru faptul că deținând calitatea de administrator al ÎI „Nautilus-Osipov”, cu sediul în or. Rîșcani, la 24.07.2008, acționând intenționat s-a întâlnit cu cet. Golic Vasile, pe teritoriul depozitului SRL „Contact” din mun. Bălți,

str. C.Stamati, 1, solicitând să-i vândă stivuitorul de model „Balkancar” la prețul de 6 000 dolari SUA.

În continuarea acțiunilor sale intenționate, îndreptate spre a obține bunurile altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cunoscând cu certitudine că nu-și putea onora obligațiile sale față de o terță persoană reieșind din situația materială grea, din interes material, în scopul de a crea o imagine veridică asupra angajamentului său, a eliberat o recipisă, prin care s-a obligat să-i achite cet. Golic Vasile, bani în sumă de 6 000 dolari SUA, până la data de 30 august 2008.

Primind de la administratorul SRL „Contact” cet. Golic Vasile stivuitorul de model „Balkancar”, abuzând de încrederea acordată, l-a înșelat pe ultimul că-i va transmite banii în sumă de 6 000 dolari SUA, care, conform ratei oficiale de schimb a BNM, constituia suma de 58 560 lei, iar în continuarea acțiunilor sale infracționale, intrând în posesia stivuitorului, continuându-și intenția infracțională, Osipov Victor l-a însușit, cauzând SRL „Contact” o daună materială în proporții mari.

Astfel Osipov Victor este învinuit, că prin acțiunile sale a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 190 alin. (4) Cod penal cu indicii de calificare: escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții mari.

Colegiul a constatat că instanța de fond n-a susținut învinuirea adusă lui Osipov Victor conform art. 190 alin. (4) Cod penal și a recalificat acțiunile acestuia în baza art. 190 alin. (2) lit. (c) Cod penal.

Necâtând la soluția de recalificare, instanța de apel nu a susținut soluția primei instanțe și a considerat necesar de a o respinge drept una neîntemeiată, deoarece nici una din probele acumulate de organul de urmărire penală nu confirmă săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.190 Cod penal atât de la alin. (2) după cum a menționat prima instanță, cât și de la alin. (4) Cod penal după cum a fost adusă învinuirea acestuia și a considerat necesar de a emite o hotărâre nouă în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod procedură penală privind achitarea lui Osipov Victor, deoarece nu s-au constatat elementele infracțiunii incriminate.

Din conținutul sentinței atacate s-a stabilit că instanța de fond a admis probele acuzării în susținerea actului de învinuire drept unele pertinente concludente și utile, recalificând acțiunile la alin. (2) lit. c) Cod penal reieșind din unele modificări în legislație, făcând trimitere la art. 10 Cod penal, însă aceste circumstanțe au fost considerate lipsite de temei legal și au fost respinse de către instanța de apel.

Colegiul a menționat că soluția primei instanțe este una neîntemeiată și contrară circumstanțelor, deoarece atât la momentul primirii stivuitorului de către Osipov Victor, cât și la momentul examinării cauzei penale în prima instanță costul acestui stivuitor de 58 560 lei constituie după normele penale drept proporții mari fiind reglementate aceste proporții de art.126 Cod penal, care până la 07.11.2016 reglementa

stabilirea acestor proporții în corespundere cu unitatea convențională, iar din 07.11.2016 reieșind din salariul mediu lunar pe economie.

Instanța de fond neîntemeiat a stabilit suma de 58 560 lei drept proporții considerabile și acest argument este corect menționat în apelul procurorului, însă necătând la aceasta instanța de apel a considerat necesar de a respinge apelul procurorului care a solicitat condamnarea lui Osipov Victor pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a menționat despre aprecierea greșită a bazei probante prezentate de partea acuzării, care au fost apreciate de prima instanță drept unele pertinente și concludente ce confirmă în totalitate elementele infracțiunii de escrocherie, deoarece aceste probe în coroborare cu circumstanțele cauzei nu stabilesc unul din elementele acestei categorii de infracțiuni cum este vinovăția în calitatea ei de latură subiectivă și anume intenția directă de a comite o infracțiune și la fel nu se confirmă scopul special cum este scopul cupidant.

Instanța de fond la pronunțarea sentinței de condamnare a admis în calitate de probe în susținerea actului de învinuire procesul-verbal privind depistarea infracțiunii, înregistrat în registrul nr.1 sub nr. 304 din 16.06.2016 și cererea depusă de Golic Vasile cu nr.1594 din 17.05.2016, totodată fiind admise și declarațiile lui Golic Vasile, însă instanța de apel nu a acceptat circumstanțele respective drept unele de acuzare, deoarece declarațiile lui Golic Vasile în prima instanță și analizate în instanța de apel, vin în contradicție cu cererea depusă de acesta la 17.05.2016.

Instanța a considerat corectă poziția organului de urmărire penală, care a pornit urmărirea penală în baza plângerii depuse de Golic Vasile, însă aceasta nu urma să fie acceptat necondiționat de instanța de fond. După cum se stabilește din materialele cauzei, stivuiorul de model „Balkancar” s-a aflat în posesia SRL ”Contact” până la 24.07.2008, circumstanțe confirmate prin declarațiile inculpatului, reprezentantului legal Golic Vasile și contabilului SRL ”Contact” Claihnet Inga. La fel circumstanțele menționate se mai confirmă și prin recipisa din 24.07.2008, din care este cert faptul transmiterii acestui stivuior de la SRL „Contact” în posesia lui Osipov Victor cu condiția achitării costului acestuia ce constituie suma de 6 000 dolari SUA.

Colegiul a mai constatat că atât organului de urmărire penală, cât și instanței de judecată n-au fost prezentate acte ce ar confirma evidența contabilă a stivuiorului. La fel în acest sens n-au fost prezentate nici probe ce ar confirma în general posibilitatea reală a lui Osipov Victor de a trece acest stivuior în proprietate fiind lipsit de acte translativ de proprietate, acest stivuior fiind transmis în general, în lipsa unui contract de vânzare-cumpărare sau fiind însoțit de o factură fiscală.

Prima instanță a admis factura fiscală nr.0377774 din 18.11.2004 drept o probă în susținerea învinuirii aduse inculpatului, însă nu a ținut cont de faptul că această factură este dovada dobândirii dreptului de proprietate asupra stivuiorului de către SRL

„Contact”, la materiale cauzei lipsind o factură fiscală ce ar dovedi trecerea dreptului de proprietate la Osipov Victor asupra acestui stivuior.

Referitor la argumentul procurorului despre lipsa unei evidențe contabile a stivuiorului la ÎI „Nautilus Osipov”, instanța de apel a menționat că acest fapt nu poate fi apreciat drept o acțiune de îmbogățire care este parte componentă și obligatorie a infracțiunii de escrocherie, dar o încercare de a echilibra activitatea financiară a întreprinderii, primind acest stivuior în posesie pentru dezvoltarea activității, până la achitarea deplină a costului.

Instanța de fond nu a ținut cont nici de poziția reprezentantului legal Golic Vasile care a menționat în fața sa despre lipsa unei intenții din partea lui Osipov Victor de a comite o infracțiune de escrocherie, de vină fiind starea financiară a întreprinderii conduse de acesta și la fel achitarea unei sume de 600 dolari de către ultimul /f.d.153/.

Aceste declarații ale lui Golic Vasile nu au fost corect apreciate de prima instanță în raport cu alte probe ale cauzei penale și în rezultat instanța de fond a apreciat în acțiunile inculpatului scopul de sustragere a stivuiorului contrar circumstanțelor care resping aceste aprecieri și anume:

1) instanței n-au fost prezentate probe ce ar confirma situația financiară destul de neprielnică a lui Osipov Victor și a întreprinderii înregistrate pe numele acestuia la momentul transmiterii acestui stivuior;

2) caracterul irealizabil al angajamentului asumat de Osipov Victor care este respins prin acțiunile comise de acesta și anume achitarea sumei de 600 dolari și posibilitatea reală a victimei de a întoarce acest stivuior după expirarea termenul asumat pentru achitare;

3) nu s-a stabilit nici transmiterea acestui stivuior altor creditor existenți de până la primirea stivuiorului;

4) n-au fost prezentate probe se ar confirma prezentarea unor date denaturate de către Osipov Victor pentru a-și atinge scopul însușirii.

De asemenea, instanța de fond a făcut trimitere la contractul de credit bancar nr.S09061 din 11.03.2009 în confirmarea stării financiare a ÎI ”Nautilus-Osipov” fondator și administrator a căreia este Osipov Victor, precum și informația IFS Rîșcani a ÎI „Nautilus-Osipov”, însă Colegiul a considerat că aceste înscrisuri la fel nu servesc un argument în confirmarea laturii subiective de escrocherie, în situația în care acest stivuior nu a fost transmis pentru achitarea creditului bancar și nici nu a fost vândut de către Osipov Victor în sensul ameliorării situației financiare nici a lui personală și nici a întreprinderii fondate, mai mult ca atât, aceste înscrisuri încă odată confirmă intenția acestuia de a ameliora starea financiară a întreprinderii și anume folosirea acestui stivuior pentru activitatea întreprinderii ce se confirmă prin mărirea ratelor de achitare a creditului după primirea stivuiorului de la Golic Vasile.

Nu au fost admise drept probe pertinente și utile nici declarațiile martorilor Covali Vitalii, Covali Victor și Bujac Evghenii deoarece aceste persoane sunt în relații ostile

cu inculpatul anume în urma acțiunilor comise cu stivuitorul dat și anume ridicarea acestui stivuitor în scopul achitării datoriei de 2 000 dolari, fiind însă negociat cu Golic Vasile la un preț de 6 000 dolari. Circumstanțele menționate denotă existența unor relații civile între Osipov Victor și Golic Vasile ce țin de stivuitorul de model „Balkancar” și costul acestui stivuitor și nu de existența unei acțiuni penale de escrocherie, în acest sens fiind lipsă latura subiectivă a acestei infracțiuni, deoarece Golic Vasile a fost și este în posibilitate reală de a-și apăra drepturile subiective prin intermediul unei acțiuni civile de recuperare a costului acestui stivuitor sau de restituirea anume a stivuitorului în condițiile neexecutării obligațiilor asumate de Osipov Victor, or din materialele cauzei s-a stabilit cu certitudine, că până în anul 2011 acest stivuitor nu a ieșit din posesia lui Osipov Victor.

5. Împotriva deciziei instanței de apel procurorul declară recurs ordinar, care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului invocă că instanța de apel incorect a indicat că lipsa unei evidențe a stivuitorului după ÎI „Nautilus Osipov” nu poate fi apreciată drept o acțiune de îmbogățire care este parte componentă și obligatorie a infracțiunii de escrocherie, aceasta fiind o încercare de a echilibra activitatea financiară a întreprinderii, primind acest stivuitor în posesie pentru dezvoltarea activității, or în cazul în care inculpatul dorea echilibrarea activității financiare prin achitarea în rate a costului stivuitorului, urma a încheia un contract corespunzător.

Procurorul consideră că există suficiente temeiuri de afirmat că inculpatul a format un climat de încredere premeditat, care nu putea fi conceput sau prognozat de către partea vătămată ca o infracțiune, în așa mod inculpatul a scos bunul din sfera patrimonială a părții vătămate, folosindu-l în scopuri personale.

Mai indică recurentul că elementul material al infracțiunii de delapidare constă dintr-o acțiune de sustragere definitivă sau temporară a unui bun din patrimoniul unei persoane, iar inculpatul, folosindu-se de încrederea pe care o căpătase în rezultatul întocmirii recipisei, a scos bunul din sfera patrimonială a părții vătămate.

Erorile comise de instanța de fond au fost menținute și de instanța de apel care nu s-a pronunțat și asupra tuturor motivelor invocate de apelant, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei.

5.1. Asupra recursului referințe depun inculpatul și partea vătămată Golic Vasile, care solicită respingerea acestuia cu menținerea deciziei instanței de apel drept legală și întemeiată.

6. Verificând decizia recurată în raport cu motivele invocate în recurs și materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul procurorului urmează a fi respins din următoarele considerente:

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate*

de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Alin. (4) și (5) ale aceleiași norme prevăd că, în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de către procuror și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Raportând norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Din start, Colegiul evidențiază că recursul declarat este unul insuficient de motivat, procurorul făcând trimitere la elementele componenței infracțiunii de delapidare, pe când Osipov Victor a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii de escrocherie. Procurorul în motivarea recursului său menționează despre menținerea de către instanța de apel a unor erori comise de către instanța de fond, prin urmare Colegiului îi rămâne neclară poziția recurentului deoarece instanța de fond a emis o sentință de condamnare pe când instanța de apel casând această sentință, rejudecă cauza și emite o hotărâre de achitare în privința inculpatului.

De asemenea, din textul recursului rezultă că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și în mod întemeiat a emis o sentință de achitare în privința inculpatului, de sub învinuirea în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Rejudecând cauza, instanța de apel a stabilit că partea acuzării nu a prezentat probe

pertinente și concludente care, în ansamblu cu circumstanțele cauzei, ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, iar potrivit prevederilor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța a făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză argumentând detaliat respingerea acestora în suportul învinuirii aduse inculpatului. Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere la justa valoare iar concluziile făcute rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Colegiul lărgit menționează că *latura subiectivă* a escrocheriei se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă și pentru calificarea faptei pe art. 190 Cod penal este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate, primirea bunurilor cu condiția unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul face promisiuni false, însă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri urmărirea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Prin *înșelăciune* se înțelege o acțiune frauduloasă de amăgire ori inducere în eroare a victimei prin prezentarea ca adevărate a unei fapte mincinoase sau ca mincinoase a unei fapte adevărate. Din partea inculpatului astfel de acțiuni nu au fost stabilite, deoarece la momentul primirii de către el a bunului de la Golic Vasile, în anul 2008, Osipov Victor deținea funcția de administrator a ÎI „Nautilus-Osipov” care desfășura activitate de comerț cu ridicata pe bază de tarife sau contracte, comerț cu amănuntul al băuturilor alcoolice și a altor băuturi, comerțul cu ridicata al materialelor lemnoase, al materialelor de construcție și echipamentului sanitar, activitate care confirma caracterul realizabil al restituirii datoriei și atesta buna credință a inculpatului, care pe tot parcursul examinării cauzei penale nu a negat faptul existenței datoriei față de Golic Vasile, însă în virtutea situației grele financiare nu a fost posibil de restituit în întregime suma de 6000 euro acestuia, restituind doar o parte din sumă, și anume 600 euro.

Colegiul consideră ca fiind întemeiată versiunea instanței de apel privind existența între părți a unui litigiu de ordin civil, ce urmează a fi soluționat pe cale civilă, or prevederile art. 1 a Protocolului 4 a CoEDO, exclude condamnarea persoanei pentru singurul motiv că nu-și poate onora obligațiile asumate. Împrejurările de fapt a cauzei, constatate în baza probelor cercetate, denotă imposibilitatea și nu nedorința inculpatului de a-și onora angajamentul asumat.

Pe această linie de idei, Colegiul menționează, că instanța de apel, printr-o apreciere justă a probelor, corect a concluzionat asupra achitării inculpatului de învinuirea comiterii infracțiunii imputate, luând în considerație totalitatea probelor care în ansamblu resping temeinicia învinuirii aduse de organul de urmărire penală.

Din conținutul recursului declarat, după cum s-a menționat mai sus, se evidențiază că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz, or aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atât, temeiul invocat nu se

încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În concluzie Colegiul constată, că în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal conchide, că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017 în cauza penală în privința lui *Osipov Victor*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 17 ianuarie 2018.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun